

Η Κυριακή της Σαμαρείτιδος στο Φρέαρ του Ιακώβ (ΒΙΝΤΕΟ)

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Εορτάστηκε στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων η Κυριακή της Σαμαρείτιδος χθες, 1/14Μαΐου 2023.

Ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. **Θεόφιλος** προεξήρχε της Θείας Λειτουργίας στον **Ιερό Ναό Αγίας Φωτεινής** επί του Φρέατος του Ιακώβ στη Σαμάρεια συλλειτουργούντων των Σεβασμιωτάτων Αρχιεπισκόπων **Ιόππης κ. Δαμασκηνού**, **Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου** και του Σεβασμιωτάτου **Μητροπολίτου Ελενουπόλεως κ. Ιωακείμ**, Αγιοταφίτων Ιερομονάχων ως του **Γέροντος Καμαράση Αρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου** και του Αρχιμανδρίτου **π. Μελετίου**, του Αρχidiaκόνου **π. Μάρκου** και του Ιεροδιακόνου **π. Δοσιθέλου**, ψάλλοντος

του ηγουμένου των Ραφιδίων Αρχιμανδρίτου **π. Λεοντίου** δεξιά ελληνιστί και μελών της Κοινότητος Ραφιδίων αριστερά αραβιστί, τη συμμετοχή πολλών πιστών εντοπίων και προσκυνητών.

Στο κήρυγμα του ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων ανέφερε μεταξύ άλλων πως το ερώτημα της Σαμαρείτιδος είναι και ερώτημα πολλών ανθρώπων, των οποίων η πίστη δεν είναι σταθερή, λέγοντας πως " Ο Χριστός, είναι η αστείρευτη πηγή της ζωής και της θείας Χάριτος".

Το φρέαρ του Ιακώβ είναι ένα από τα πιο σπουδαία προσκυνήματα της Αγίας Γης. Εβραίοι Χριστιανοί και Μουσουλμάνοι αποθέτουν την πίστη τους σε αυτό το προσκύνημα. Δείτε ένα οδοιπορικό του ore.gr με τον Γέροντα Ιουστίνο να μιλάει για το Φρέαρ του Ιακώβ:

Αποστολή Ισραήλ: Μαρία Γιαχνάκη

Επιμέλεια βίντεο: Πέπη Οικονομάκη

Κάμερα: Τάκης Ποδαρόπουλος / Κώστα Καλπατζίδης

Μοντάζ: Μαριάνθη Ματζίρη

Το κήρυγμα του Μακαριωτάτου:

«Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καί εἶπεν αὐτῇ· εἰ ἥδεις τήν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καί τίς ἐστιν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σύ ἂν ᾔτησας αὐτόν, καί ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν», (Ἰωάν. 4,10).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ εὐχαριστιακῇ ταύτῃ συνάξει, ἵνα πασχαλῶς ἐορτάσωμεν ἐν ἀγαλλιάσει καί εὐφροσύνῃ παρά τῷ Φρέατι τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ.

Αυτόπται μάρτυρες τοῦ γεγονότος τούτου ἐγένοντο οἱ μαθηταί τοῦ Κυρίου, ὡς λέγει ὁ Πέτρος ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Πράξεων: «... καί ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες πάντων ὧν ἐποίησεν... Ὁ Ἰησοῦν τόν ἀπό Ναζαρέτ, ὡς ἔχρισεν αὐτόν ὁ Θεός Πνεύματι Ἁγίῳ καί δυνάμει, ὃς διῆλθεν εὐεργετῶν καί ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὅτι ὁ Θεός ἦν μετ' αὐτοῦ...», (Πρβλ. Πράξ. 10, 38-39).

Ὅντως ὁ Χριστός δέν περιωρίσθη εὐεργετῶν εἰς ὠρισμένην πόλιν, οὐδέ περιέμενεν, οἱ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετούμενοι νά ἔλθουν πρὸς Αὐτόν, ἀλλὰ μετέβαινεν Αὐτός πρὸ αὐτῶν πεζοπορῶν καί περιοδεύων ἀνά πᾶσαν τήν Παλαιστίνην, ὡς τοῦτο συνέβη μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, εἰς τήν ὁποίαν ὁ Κύριος ἀπεκάλυψε τόν ἑαυτόν Του.

Σαμαρεῖτις μέ τό ὕδωρ τό ζῶν ἐννοεῖ τόν ἰδικόν της προσδιορισμόν τοῦ ὕδατος: αὐτό τό ὁποῖον ἀναβλύζει κατ' εὐθεΐαν ἀπό τούς μαστούς τῆς πηγῆς, δηλαδή τό φυσικόν ὕδωρ».

Τό ἐρώτημα τῆς Σαμαρείτιδος εἶναι καί ἐρώτημα πολλῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ πίστις δέν εἶναι σταθερά. Καί τοῦτο, διότι δεν ἀκούουν εἰς τά ρήματα Κυρίου, τά ὁποῖα εἶναι ρήματα ζωῆς αἰωνίου, (Ἰωάν. 6,68), ὡς τοῦτο διδάσκει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός λέγων: «τό Πνεῦμα ἐστί τό ζωοποιοῦν, ἡ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ οὐδέν· τά ρήματα, ἃ ἐγώ λαλῶν ὑμῖν, πνεῦμα ἐστί καί ζωή ἐστίν», (Ἰωάν. 6,63).

Ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἡ ἀστείρευτη πηγή τῆς ζωῆς καί τῆς θείας Χάριτος. Τοῦτο ἐξ ἄλλου εἶπεν εἰς τήν Σαμαρείτιδα: « ὃς δι' ἃν πῖν ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγώ δώσω αὐτῷ, οὐ μή διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα», (Ἰωάν 4,14). Ὁ Χριστός εἶναι ἡ πηγή τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας παραγγέλλων: «Δεῦτε ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καί Θεόν, παραγενόμενον σαρκί διὰ τό σῶσαι τόν ἄνθρωπον», ἀκούων εἰς τήν φωνήν τῆς Σαμαρείτιδος, ἡ ὁποία ἐδέχθη τās θαυμαστάς ἀλλοιώσεις τῆς Χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Ἰδοὺ γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τά ἄδηλα καὶ τά κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι», (Ψαλμ. 50, 8), ψάλλει ὁ προφητάναξ Δαυΐδ. Αὐτά ἀκριβῶς τά ἄδηλα καὶ κρύφια τῆς σοφίας Αὐτοῦ ἀπεκάλυψεν ὁ Χριστός εἰς τὴν Σαμαρείτιδα λέγων: «Πνεῦμα ὁ Θεός καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24).

Ἑρμηνεύων τούς λόγους τούτους, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει «διὰ τοῦτο δικαίως τόν πνευματικόν ἀποδέχεται προσκυνητήν οὐκ ἐν μορφώσει καί τύποις φοροῦντα τῆς εὐσεβείας τήν μόρφωσιν Ἰουδαϊκῶς, ἀλλά τοῖς μέν ἐξ ἀρετῆς κατορθώμασιν εὐαγγελικῶς διαλάμποντα, τῇ δέ τῶν θείων δογμάτων ὀρθότητι, τήν ὄντως ἀληθῆ πληροῦντα προσκύνησιν». [Καί ἀπλούστερον: δικαίως ἀποδέχεται ὁ Θεός τόν πνευματικόν προσκυνητήν, ὁ ὁποῖος δέν φέρει τήν μορφήν τῆς εὐσεβείας κατὰ τρόπον Ἰουδαϊκόν, μέ σχήματα καί τύπους, ἀλλά διαλάμπει κατὰ τρόπον εὐαγγελικόν διὰ τῶν κατορθωμάτων τῆς ἀρετῆς καί ἐφαρμόζει /ἐκτελεῖ τήν ἀληθινήν λατρείαν διὰ τῆς ὀρθότητος τῶν θείων δογμάτων].

Μέ ἄλλα λόγια, ἀληθινός προσκυνητής, δηλαδή Χριστιανός εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πολιτεύεται σύμφωνα μέ τήν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἀρκεῖ νά λατρεύωμεν τόν Θεόν διανοητικῶς μόνον, ἢ καλλίτερον εἰπεῖν θεωρητικῶς, ἀλλά καί πρακτικῶς, διὰ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τήν μυστηριακήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὡς παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Ὑμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους», (Α΄ Κορ. 12, 27). «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἶμα ἐν ἐμοί μένει καὶ ἐγώ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν. 6,56), λέγει Κύριος· διὰ τοῦτο ἡ καθαρότητα τοῦ βίου ἡμῶν καί ἡ ὀρθότητα τῶν δογμάτων, τῆς ἀκριβοῦς δηλονότι Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως συνιστοῦν τήν ἀληθινήν λατρείαν τοῦ Θεοῦ.

«Πνευματική δέ λατρεία ἐστίν, κατὰ τόν ἐρμηνευτήν Ζιγαβηρόν, ἡ ταπεινοφροσύνη· θυσία γάρ φησί [ἡ Γραφή] τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει» = δέν θά περιφρονήσῃ, ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός, (Ψαλμ. 50,19). Ὅντως, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, δέν ἀπέφυγε «γνωρίσαι τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τοῦ ἀπό τῶν αἰώνων ἀποκεκρυμμένου μυστηρίου αὐτοῦ» (Πρβλ. Κολ. 1, 25-26) εἰς τήν ἐπιλήψιμον Σαμαρείτιδα γυναῖκα, τήν ὁποίαν σήμερον ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ ἐορτίως εἰς τήν ἰδίαν αὐτῆς πατρίδα ἀφ' ἑνός· καί προβάλλει αὐτήν ὡς παράδειγμα ταπεινοφροσύνης καί καρδίας συντετριμμένης ἀφ' ἑτέρου.

Ἡμεῖς δέ μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἵπωμεν: «Τόν γάρ θεῖον νόμον σου, Σωτήρ, δεχόμενος ἄνθρωπος ἐν αὐτῷ σβεννύει τῆς πλάνης τούς ἄνθρακας· ὅθεν εἰς αἰῶνας οὐ διψήσῃ, οὐ λήξει τοῦ κόρου σου Δέσποτα, Βασιλεῦ Ἐπουράνιε· διὰ τοῦτο δοξάζομεν τό κράτος Σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν παισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις Σου». Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη!».

Μετά την θεία Λειτουργία ἔλαβε χώρα λιτανεία πέριξ του Ναοῦ, και εόρτιο κέρασμα στο Ηγουμενεῖον, την μεσημβρίαν δε ο ηγούμενος π. Ιουστίνος παρέθεσε τράπεζαν.

